

Само той може да замести царя. Аз не приемам.

Но Иваница настоя упорито на своето. Тогавя Петър се съгласи, но с условие и Иваница да дели с него власт и царски почести.

- Куманиският хан Цигат - продължи Асен, - е обещал да нападне венгрите откъм гърба, щом те направят на Бдинската крепост. А ние ще пазим Хемските твърдини. Но мисля, че ще е по-добре, ако не чакаме първи да ни нападнат. Затова разпратих злопечатни слова до най-далечните си крайни боляри да съберат веднага опълченията си и да потеглят на юг. Ние тръгваме от тук в четвъртък. Ще се съберем всички при Станимака. От там ще гледаме да издебнем Исаковите пълчища. Боляри, борбата ще бъде за живот и смърт...

Царят стана и замислено започна да се разхожда по изпъкналите и зелени мраморни плочи на пода. Спря до прозореца, погледна надолу, махна с ръка на двамата си синове, които весело играеха с малката Мария в градината и спря взор на черквата в подножието на Трапезица.

Ден и нощ горяха кандилата в черквата на Солунския чудотворец. Нима ще оставиш вехтата, гнила държава, която навлича върху себе си тежкия ти гняв с безчинствата и беззаконията си, да смаже чистата ни правда?

От към главната крепостна порта се зачу тежкото скърцане на веригите на подвижния мост. Неясни викове отекнаха от голямата бойница. След миг един конник, побелял от прах, полетя към палата. Главата му почти допираше врата на коня.

Сърцето на царя заби глухо и тревожно. Какво ли се бе случило? Дали Исак не бе нахлул неочаквано през някой Хемски проход?